

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Indstilling fra Fællesudvalget angaaende Forslag til Lov om Bidrag af Skibsfarten til Foranstaltninger i Anledning af Dyrtiden.

(Lovforslaget, som vedtaget af Folketinget, findes i Tillæg C. Sp. 1027; Fællesudvalgets Betænkning og Indstilling findes i Tillæg B. Sp. 2877).

Fællesudvalgets Indstilling sattes til Forhandling.

Ordføreren (N. Frederiksen): Den Uoverensstemmelse, der har vist sig mellem de to Ting under Behandlingen af *Forslag til Lov om Bidrag af Skibsfarten til Foranstaltninger i Anledning af Dyrtiden*, har, som det fremgaar af de to Forslag, der er vedtagne hvert i sit Ting, ikke været om det berettigede i, at man paa Grund af de særlige Forhold, som Krigen har skabt for Skibsfarten, forlanger en Særafgift af dette Erhverv til at imødegaa de Følger, som de høje Fragttakster har haft for Befolkningen. Uoverensstemmelserne er kommet med Hensyn til Formen for Afgiften og Anvendelsen af denne, og den lange Tid, der er gaaet, siden Lovforslaget blev fremsat i dette høje Ting, har vist i forstærket Grad Nødvendigheden af at gaa til særlige Forholdsregler lige overfor dette Erhvervs Indtægter. Fragterne er siden Nytaar steget fra Uge til Uge, fra Maaned til Maaned i en ganske betydelig Grad. Jeg kan nævne ganske enkelte Ting, som illustrerer dette Forhold. For Kullenes Vedkommende var Fragten, før Krigen brød ud, 5 sh. pr. Ton, for 5 Maaneder siden var den 20 Kr. pr. Ton, for 3 Maaneder siden 25 Kr. pr. Ton, og for Tiden er Fragten paa Kul mellem 35 og 40 Kr. pr. Ton. For Majs er Fragten i Øjeblikket 125 Kr. pr. Ton eller 12½ Kr. pr. Tønde. Disse Tal viser, at Fragttaksterne maa virke saa fordyrende paa mange Omraader, at det er nødvendigt at træffe Forholdsregler for at sikre, at Forbrugerne og Erhvervene ikke lider alt for haardt derunder. For Kullenes Vedkommende virker de gældende Fragter og de paa disse Varer stigende Priser i England overordentlig fordyrende i Husholdningen og hemmende og lammende i Industrien paa mange Omraader, hvilket atter vil komme til at spille ind i vort Erhvervsliv baade her og der, ikke mindst, for at nævne enkelte Eksempler, i Bygge-

faget, i Cementindustrien, paa Teglværkerne o. s. v., hvor disse høje Kulpriser generer ganske overordentlig og næsten gør det umuligt at skaffe Materialet frem til overkommelige Priser.

Det Forslag, der nu foreligger som Indstilling fra Fællesudvalget til Vedtagelse i begge Ting, er, som det fremgaar af Betænkningen, Resultatet af en Forhandling, der er ført mellem Medlemmer af Regeringen og Repræsentanter for Skibserederforeningen ved Trediemands Mellemkomst. Det bygger paa et frivilligt Tilbud fra Skibsfartens Side om at yde et Bidrag til samme Formaal, som jeg før har nævnet, at Lovforslaget gik ud paa. Denne Ydelse falder i to Afsnit. Det ene bestaar af en Pengeydelse for 1916 paa 11,040,000 Kr. med en maanedlig Ydelse af 920,000 Kr. Den anden Del af Ydelsen bestaar i, at man fra Skibsfartens Side giver et Tilbudsom at medvirke til at fremskaffe billig Tonnage for de nødvendige Tilførsler efter Forhandling med Indenrigsministeren og Handelsministeren. Der foreligger her et Tillidsforhold, idet det ikke er bestemt angivet, hvilke Mængder af Tonnage der skal stilles til Raadighed. Det er et Forsøg paa, om man ved at organisere Skibsfarterhvervet kan faa især Kul tilført til Landet til rimelige Priser, saa at de uheldige Følger af de høje Priser kan modvirkes. Man vil ogsaa ved en Ordning som denne gøre et Forsøg paa at imødegaa de Vanskeligheder, som fra Tid til anden viser sig for overhovedet at faa tilstrækkelig Kultilførsel her til Landet, saa at vi ikke skal komme i den Situation at staa og mangle Kul, hvilket jo vil medføre en Kalamitet for hele vort Erhvervsliv, som er uberegnelig.

Indenfor Fællesudvalget har sikkert alle haft den Opfattelse, at den Del af Ydelsen, der bestaar i, at der stilles billig Tonnage til Raadighed, er den mest værdifulde for Samfundet. Der er ingen Tvivl om, at hvis der fra Skibsfartens Side ydes Medvirking til, at man paa dette Omraade kan komme ind i bedre Forhold, kan der opnaas mere ved denne Ordning, end hvis noget af de tidligere foreliggende Forslag var blevet gennemført. Der har tidligere været ført Forhandlinger for at komme til en frivillig Overenskomst med Skibsfarten, gaaende ud paa at faa baandlagt Fragtsatserne, faa Maksimalsatser i Lighed med, hvad der findes andre Steder, og saaledes som Forholdene har udviklet sig siden, er det beklageligt, at dette ikke naaedes den Gang. Nu er